

někdy nebyli v hlavním městě, nikdy je neviděl, proto pohled na ně vyvolal v nich neobyčejný dojem. Mimovolně všichni zastavili koně, někteří smekli čapky, jiní počali se křížem žehnat, někteří rým slzy po lících tekly, i stáli vzrušení, mlčky. Náhle pan Sapieha přijel na bílém koni a rychle je jel kolem praporek.

Vzájemně pánové! volal zvukem hlasem — my jsme tu první, nám dostalo se toho štěstí, té cti. Vyženeme Švédů z hlavního města!

— Vyženeme! volala dvacátá tisíc litvinských prsou. Vyženeme! Vyženeme! Nastal hluk a šum. Jedni stále křičeli: Vyženeme! Druzí volali: Bij, kdo je enoštý! — jiní volali: Na ně, na psiny! Třetští zbraní mšl se s křikem rytířů. Z očí srážely blyskavice, z pod druzých vonou blyskavice se zubly. Šam pan Sapieha plánil jako pochodň. Náhle zvedl hlasy a zvolal:

— Za mnou! Nesdaleko Pragy zastavil pan vojvodca prapore a naričil volný pochod. Hlavní město stále zřetelně vystupovalo ze země dálky. Vše rýsovaly se dlouhými čarou na obzoru. Navržené střechy Starého Města, kryté červenými taškami, leskly se ve večerních červánkách. Na křižovatce do směr Litvínce neviděl v životě světlou ony bílé zdi, šedlé a prakticky úzkými ulic, jež jako strně větve se vzájemně nad vodou domy zdály se vyrůstati jedny z druhých. Vše a výše z omě spousty strom, oken, střeš, třesly do výše štíhlé věže.

Hukot ran z děl ozval se na zdech varšavských, za nedlouho ozvaly se troudy tabulami, zvuky na znamení že nepřítel se blíží.

Pan Sapieha oznamil svůj příchod palbou ze samostřelů, aby do dal ducha obyvatelům, a potom ještě třez své vojsko přes Váhu přepravovati. Přeplyval se nejprve praporek laudanský, po něm Kotvičiny jak Kmitičiny Tatarů, praporek Vankovčiny a pak u státek osm tisíc lidí. Tak byli razem Švédové i nadromadeným lipem svým obklopeni a poznamen davy; pan Sapieha nezhývalo nic více, než čekal, dokud z jedné strany Čarneckého, ze druhé strany král s korunními jednotami nepřijde, a prozatím jen strážiti, aby nějaké posly do města se nevykradly.

První zprávy došly od pana Čarneckého, ale ne valně doberé. Vzkazoval, že vojsko jeho i koně v takové jsou úmavě, že jim nelze podpat se jakékoliv obložení. Od té doby, co se utkal se Švédy pod Varšou, den ze dne byl v ohni a od prvých nájezdů v roce svedl se Švédy jednoduše všichni ho by, nepočítaje možná putky a výpady na menší oddíly.

Pan Sapieha, nemaje péřohy a u děl, řekl: — čekal příchod krále, a zatím pamíhal, jak mohl ubohým i posílat je po partiích do krajů země zručených, ve kterých se jakž takž mohli vyživiti. Byl pln obav, předjíraje obří obložení, neboť učené měšťany švédští zmocnili Varšavu a pevnou tvrz. Při těch starostech porádal pan Sapieha demit hostiny, při nichž stále kobvaly číše, měl vzájemně tento úbec a veselí ho jenom tu nečnost, že sebou spiclenost a treskot sklenice velice naviše a často i službu pro veselí zanedbával.

Nepřítel neobmeskal z toho křistiti.

Jedného dne, na krátko před příchodem krále a heřmanu uspořádal Sapieha skvělejší hostinu než jindy, byl rád, že všecka vojska se scházejí a že nastane obložení ve velkém slohu. Všichni celňáci dostojníci byli pozváni, pan heřman, jenž miloval okázalost, rozhlásil, že hostina na počtu královu uspořádána bude K pániům Skřetuským, ke Kmitičovi, Záhlobovi, Volodyjovskému a Charlampovi přičel zvláštní posel, aby na jisto se dostavili, neboť pan heřman chtěl zasluhy jejich zvláště učiti. Pan Ondřej seděl na koně, aby vjel z podjezdem dostojník, jenž se pozváním přišel, nalezl Tatarů již za branou.

— Nemůžete, vzácný pane, heřmanovi odepřiti a nevděkem za dobrovolnost splácti — řekl dostojník. Kmitič seskočil s koně a šel se raditi se soudruhů.

— Rozkaz je rozkaz! řekl Záhloba — a kdo je voják, poslouchati musí. Strážte se, aby se

špatný příklad nedával. Nebylo by dobře, abyste na sebe uvaloval nepřízeň heřmanovu.

— Hečnete, pane, že se dostává vám — řekl Kmitič dostojníkovi. Dostojník odešel, Tatarů s Akbah-Uanem odjeli, a pan Ondřej počal se strojit. Zatím, co se strožil, řekl soudruhům:

Dnes je hostina ku předu jeho milosti krále; zítra bude jiná ku předu vzácných pániů heřmanů, a tak až do konce obložení.

Jen co král přijde, bude tomu konec, — odpověděl Volodyjovskému, neboť někdo se nás mluví strým páni ve velkém tápení rád potěšit přece službu jeho musí býti pilněji dbáno, a vědomi. — i Sapieha, budou chřtiti osvědčiti horlivost.

— A víte, proč se mi ty hostiny tak protiví? ozval se Kmitič. Proto, že i Janus Radziwiłł měl ten obyčej, že je každého večera pořádal. Představte si, jak poživně se vždy shodlo, že při každé hostině se nějaké neštěstí událo, nebo zlá novina došla, nebo na zradu heřmanovu jsme přišli. Nevím, je-li to šlepná náhoda, nebo řízení Boží, dosti na tom, že cokoli zlého neudálo se nikdy jindy, než v čas hostiny. Právím vám, že nám husi kůže naskakovala, jednání začali stoly pokrývati.

Tedy komešně již pojíme, řekl Záhloba, neboť, abych pravdu řekl, víceméně v hrůze čtím.

Všichni sedli na koně a odjeli, neboť pan Sapieha šel na jiné straně za městem, vstalo k němu dosti daleko. Přisede k heřmanovu bytu, nalezl u výjezdu koni na nádvoří a mnoho celodě, pro jíž byla nehyštema veliká mládež piva.

Pan Sapieha přijal šlechtu jako obyčejně s odvěrnou úctou, a ze byl už třetím nachmedem při pitvěná hostinu, počal se hned se Záhlobou skádliti.

Nastala hostina, lilučná, veselá. Šam pan Sapieha přijel hostinu ustáveně, proměšl připitky na počtu krále, heřmanů i vojska a bou, nardu, na počest pana Čarneckého a celé Republiky, Dobrá mláča se zrysovala, a ni se zrysoval val hluk a šumot. Od přípitky prošel besedou k pitvám, zdálo se plábiti výporem z hlav a výpary modřiny a vinn. Z venčí do patral do jizby neměší hluk, ani třesk železa. To se počala cel led bítí šavlami. Několik šlechticů en pospíšilo na dvře zjednatu pořádek, leč nastal ještě větší zametek.

Náhle nastal tak veliký křik, že hodující v jizbě aučkli.

Co je to? zeptal se někteří z příbovnic. Čelof nemuze trpěti přece takový lomoz.

Ticho, vzácní pánové! řekl heřman znepokojen.

Tu není obyčejný křik.

Náhle se všecka rdna zachvěla lítokotem děl a mušket.

Vypadl zvolal Volodyjovskému nepřítel útočí!

Na čem? Taste kave!

Všechno se zachvělo, rozvlnilo, tudárma. Nastala třes ve všech směrův dostojníků vyrazilo, nádvoří, všichni svolávaly před, a by jim koně podala.

Leč se zamkla nebylo snadno aby se každý dostal k svému. A z venčí již se počaly v temnu ozvatí astrašné hlasy.

Nepřítel uderil! Pan Kotvič je v ohni!

Všichni jeli, se koním státi došli, ke svým praporem, skákali se přes ploty a padajíce po tme.

Nastal již poplach v celém táboře. Vsedlíci praporey nemohly koně po tme, zavládí velkým zmatkem. Davy vojáků pšlech a jízdy nemohly thaly se na sebe vzájemně neomohou se uspořádati, nevě dlouze, kdo je Polák, a kdo je nepřítel, křiče a lomozuje v úmavě noci. Někteří posali již volati, že král švédský s celou armádou útočí.

Švédové skutečně velce prudkým útokem napadli vojáky Kotvičovy. Na štěstí no sam, ja po někud chorý, nebyl na hostině i mohl se jak — tak na odpor postaviti, avšak neobstál dlouho, neboť byl prepaden přeslou, byl vyřazen palbě z mušket, i musel couvati.

Oskierka přišel mu ku pomoci se svými dragony. Na vystřely počaly odpovídati výstřely. Leč dragoni Oskierkovi nemohli rovněž tak vydržeti proti švédskému útoku, i couvati stále více na zádu. Dvakrát zkoušel Oskierka lid svůj štěstí, dvakrát byly ale kiky jeho rozrány tak, že vojáky jeho bylo lze smáhat pobíjeti. Konečně rozpráši se úplně, a Švédové,

jako nezadržitelný proud se houli k heřmanovu bytu. Štále nové pluky vycházely z města do pole. Chystalo se k velké bitvě, i zdálo se, že nepřítel po ni prahne.

Volodyjovskému vyrazil z heřmanova bytu, setkal se na polovici nedě se svým praporem, jež se ihned vypravil, jakmile poplach zaslechl, neboť byl ustáveně připraven. Vedl ho Koch Kovalski, který rovněž jako pan Kotvič na hostině nebyl proto, že nebyl pozván. Volodyjovskému dal ihned za pátiti několik konů a pospíšil v ten směr, kde vřel boj.

Čestou se k nemu přiblí Kmitič se svými strašnými dobrovolníky a tou polovinou Tatarů, kteří nevyjela na bitku. Oba příšli právě v čas, aby zachránili Kotviče a Oskierku od úplné zánuby.

Kohly se zatím tak rozhořely, že bylo viděti jako za dne. Přitom světle ubírali laudanský pomůči Kmitiče na pěší pluk a vydrževie jeho palbu, uderili naň šavlemi. Švédská jízda své pěchotě přiskočila na pomoc a velmi ostře se utkala s laudanskými jezdy. Nějaký čas zápasili úplně jako zápasníci, kteří nehopivše se za bradu, poslední sílu vynakládají, aby ten onoho a po chvíli onen to hoto k zemi nachejli; leč Švédů podalo tolik, že konečně počali couvati. Kmitič vřel se do nejvzášněho slavi se svým zabijáků, pan Volodyjovskému jako obyčejně před sebou šel zpusošeni vedle něho křavce panovovali dva Skřetští, i Charlamp i Koch Kovalski; laudanskí stínali a roztrhali s Kmitičovými zabijáků o závod, jedni pronikavě vykřikujce, jiní jako na příklad Buldynové, bujajice v hodu a mlčky.

Svýmim jedině rády byly protizem, puchozly na pomoc nové pluky z Volodyjovskému a Kmitičovi přispěl ku pomoci Vankovčiny, který blízko nich stáje brzy byl přemávan. Konečně převlád pan heřman všecko vojsko do údrži toho porádka a počal proti Švédům pravdivě postupovati. Kmitičova vřela na celé čáře od Mokolova až k Váhu.

V tu chvíli odjel se Akbah-Uan, jenž se s lilalkou vrátil před heřmanem dá kom spěné nou.

Etendit vykřikoucí, oddíl jí zly jede od Babie k městu a vozy ho vřel obteji se za žli dostati!

Sapieha ihned porozuměl, co znamenal výpad směrem k Mokolovu. Nepřítel chtěl oddálati vojsko, stojící na cestě blonské, aby on jízdu, ku posle jedoucí, i s vozy se spíží se za hrady dostala.

Jedle k Volodyjovskému vykřikoucí na Akbah-Uana — at pejape laudanský, Kmitič a Van komeš jim přeběhnu cestu hned mu pomoci pošli.

Akbah-Uan se rozjel a za ním rozjel se druhý a třetí oddaně do dostojník, všichni dopadli Volodyjovskému a vyradili mu rozkaz heřmanovu.

Volodyjovskému obrátil ilim dle prap Kotviče s Tatarů, ho dohodil i jeli spou o závod a Vankovčiny od hnu.

Leč potpěl je pozdě. Na dvoře vozy zřehle již do hrady, a oddíl trežkotypy tomer vly byl ve vřelou pevnostim. Tuhlo zduřil stráž, záležející asi že sta hle nedobře ještě pod ochrannou del. Ale tr tále jeit tryskem. Dostojník jedoucí i zadu, ještě je ker koně pobízel.

Kmitič úzrev je při svitu plamenech kolen, vykřikl pronikavě a strasno, až koně vidle něho — pláši poznal Bohuslavovu jízdu, oné kóně po hnu a po jelo Tatarů, vjel po jelo pod danou.

A vzhleje jito-hu, vřel se jako silný k ňmu, předstíhal vlastní sílu i uderil samprxy na rady Bohuslavovy jízdy. Stěsán pax ně ho bylo, že oba mladí Kmitičovy kysna a Danam, jedouce těsně za ním, mezi Švédy spadli. V tu chvíli Volodyjovskému vzjel se stánu a jako blesk jediným úderem ubrazil zastit stráž od hlavního oddílu.

Děla s hradeb počala již hnuť. Leč hlavní oddíl, obetovav své soudruhy, vřel ro neobklopiť se vřel do pevnosti. Nym obklopiť laudanskí spolu s lidu Kmitičovým vnu zduřil stráž, a nastala tme bez mluordenství.

Leč netrvala dlouho. Tme Bohuslavovy, vidouce, že není pro ne zachránv, v okamžení tom seka sáhlav i koně i mestali obrat k nám polské jízdy, křičeše pronikavě, že se podlévají.

Nedbali toho dobrovolníci a Tatarů, a roztrhali dá, než to rozlož se hlaz Volodyjovského, je

Zdarma Pro Muže

50,000 KNIH ZDARMA MUŽŮM.
Cesta ku Zdraví, Síle a Mužnosti.

Trpíte-li na jakoukoliv nemoc mužům vlastní, tu si přečtete, byste si našli o tato podivuhodnou, bezplatnou knihu. Ona vysvětlí prostými rozumitelnými slovy, jak muži, trpící takovými nemocmi jako Syfilis, Otrava Krve, Kapavka Akutní a Zastaralá, Pohlavní Slabost, Nervové Vyčerpání, Semennotok, Nemocé Měkké Žlázy, Reumatismus, Choroby Žaludku, Jater a Močového, mohou být vdecky léčení v soukromí svého vlastního obydlí za velmi nízkých výdajů. Jestli již odstraněn a nechtěte-li dále vyřazovat peníze, než byste pozorovali nějaké zlepšení, pak tato kniha Zdarma pro Muže může pro Vás mít velkou cenu. Ona dává poučení, návody a poetivou, vřasnou radu. Tento vřeleceň Vedce ku Zdraví je scholstím vřelomostí a může učiti pro Vás úplně navřerenci ku Zdraví, Síle a Mužnosti. Pamatujte si, že je zadáno absolutně Zdarma a Vyplaceno.

Vyplňte, Oddělte a Odešlete Kupon na Bezplatnou Knihu Dnes.
DR. J. RUSSELL PRICE CO., B. 705, Madison & Clinton Sts., Chicago, Ill.
Pánové! — Račte mi obratem pošty zaslat Vaši Bezplatnou Knihu.

Jméno:

Adresa:

muž šlo o to, aby se mu dostalo zprávy.

Zjímajte živě! Živě zjímajte.

Živě zjímajte! volal i Kmitič. Tresk železa ustal. Poručeno Tatarům, aby se zajatí zmocnili, kteří, jsouc v práci té zvláště obětí, ihned rozkaz provedli, na vez praporey čouly z dostrahu.

Plukovníci obrátili svůj lid zpět k plánuem kolnám. Laudanský prapore šel napřed, Vankovčiny v zadu a Kmitič se zajatí uprostřed, všichni byli úplně připraveni, aby odrazili útok, kdyby k němu došlo. Zajatec vedli Tatarů na smyčce káč, jini vedli dobyte komeš. Kmitič přiblížil se ke kolnám, leč dříve pohlížel zajatím do tváří, zdali tvář Bohuslavovu mezi ni má neuzří. Neboť, jekkoli mu je děn z jezden, naje dýlen na hrdle, odpráší, že kůže nebyl v zadu ním oddělu, přece ještě myslil, že mu zápasí.

V tu chvíli z pod tatarského trementu něhdu mu zavolal:

Pane Kmitiče! Pane plukovníku! Zachraňte známého! Posťte nás z provazu ni dštné slovo.

Hassling! zvolal Kmitič.

Hassling byl Skot, kdysi du stojník v jízde vojvody višenského, kterého Kmitič poznal v Kej damedch a kdysi velmi miloval.

Posť zajatec! křikoucí na Tatarů — a šim dohu s komeš.

Tatar seskočil se sedla, jako by ho vřel smrti, neboť věděl, jak ne bezpečno je reptati, když "bagadyr" rozkazuje.

Hassling, marškuje, vylezl na vysoké sedlo Tatarovo.

Kmitič chopil se ruky jeho nad hlavu, hnětl mu ruku tak, jako by jí chtěl rozdrtit i ptal se nadělavě:

Odkud jedete? Ihned rekně to, odkud jedete! Pro Bohu! posťte!

Tatroum! odpověděl du stojník.

Kmitič stiskl mu ruku, ještě sil nep.

A Billeveevna — je tam? Jste?

Pan Ondřej mluvil stále noma luvce, neboť stále křavozýjeť sví rad žaby.

... co si nemů kniže? Někdo nedokázal.

Nastalo mlčení, přičevití smekli Kmitič čapku, šel se rákou po čelě a sekl.

Byl jsem ranen! Tere mu krev, je mi mlo.

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

Budweiser jest tekutý chléb — Nic Více — Nic Méně.

Tím se stal jen násením úzřalých štřív nedpřímá Severního Chmele s nejmenšími sílčičiní Zateckého Chmele. Americké které proběhli světem první „BUDWEISRU“ Hodnota, Čistota, Lehkost a vřelá Chut' Zateckého Chmele jest stále touže — necht' ho píte v Hong Kongu neb doma — vždy ten smy BUDWEISER — vždy v jedné mu vlastní třeš.

Anheuser-Busch, St. Louis U. S. A.
Něstevně St. Louis pan zvaně ku prodluho zavedu — křižie na 112 akrech.

Budweiser
Means Moderation

Poslete si pro ilustrovany a dostanete si premie

Čestře kupony katalog. —

FRED KRUG BREWING CO. OMAHA

DOBRE PIVO JEST ZNAMENITY LEK
FREMONT BREWING CO.
FREMONT, NEBRASKA.

vyrábí a lahvuje Plzeňské pivo. Co se tve chuti a jakosti, jest nejhšši importovanému.

Součástky tohoto piva, nejlepši slad, dělan z nejlepšího ječmene v našem pivovare a pravý deky zatecký chmel jest používán. Obsahuje 3 procenta líhu a jest doporučován mnohými lékaři.

Choťe-li sobě pochutnati, shjedněte sobě jednu bednu.

ZASLETE SVŮJ DOBYTEK NA
FISH - CUNNINGHAM CO.
komisnáře s obchodníky dobytím.

Pokoj 241 Exchange Building — Stance v dobytčím úřadu. Tel. South 233. John Cunningham, 11 Fish, Claude Danzig a E. A. Cunningham, poskytl dobytka. Wilcox Middleton a Frank Sterba, prodávati vřelého dobytka.

Lee-Glass-Andresen Hardware Co.
PRODÁVÁ VE VELKÉM

Jednot, vyráběné a lahované pivočké skleni. — Utvářeny pšch, žlázný pšch a křevé skleni. — Čatavý dřít, hřebky, kováčské skleni, hřebky, stělné skleni, skáboje a spustavé skleni všeho druhu.

9th and Harney Streets. OMAHA, NEBRASKA.

Předplatte svým přátelům "Pokrok".